

Sygn. akt II K 190/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2017 roku na rozprawie sprawy

K. D.

s. R. i M. z domu P.

ur. (...) w P. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 kwietnia 2017 roku około godz. 02:00 na (...) na wysokości m. L., gm. R., pow. (...), woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 02:21 do stężenia 0,45 mg/l alkosensor, o godz. 02:59 do stężenia 0,38 mg/l (alkometr), o godz. 03:15 do stężenia 0,37 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka:

1. oskarżonego K. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierza mu karę grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
2. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;
3. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego w punkcie 2. zakazu zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 2 kwietnia 2017 roku;
4. na podstawie art. 43a § 2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu)

Przestępstwo z art. 178a § 1 kk przewiduje alternatywne zagrożenie karmi - grzywny, ograniczenia i pozbawienia wolności do lat 2. O doborze rodzaju reakcji karnej na konkretny czyn zabroniony decyduje zaś, zgodnie z treścią art. 53 § 1 kk, stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu, ale również wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do art. 53 § 2 kk (w brzmieniu obowiązującym do 12 lipca 2017 r.) uwzględnić należy w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Kara wymierzana sprawcy młodocianemu, winna zmierzać przede wszystkim do tego, aby go wychować, co zadekretowano w art. 54 § 1 kk.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez K. D. jest znaczny. Oskarżony godził w dobro o niekwestionowanej wartości społecznej, jakim jest bezpieczeństwo komunikacji. W dobie oszalaającego rozwoju techniki i ogromnego natężenia ruchu na drogach, zasada trzeźwości, którą oskarżony zlekceważył nabiera wyjątkowej wagi, a jej naruszenie nie zasługuje na pobłażanie. Jest tak przede wszystkim dlatego, że rozmiary grożącej w takiej sytuacji szkody są poważne i zawsze należy się liczyć z najdalej idącym następstwem w postaci tragicznego w skutkach wypadku drogowego. Bez większego znaczenia pozostaje eksponowana przez obronę okoliczność, że nietrzeźwy oskarżony poruszał się samochodem w nocy, przy ograniczonym natężeniu ruchu. Pomijając już fakt, że nie ma obecnymi czasy takiej pory doby, w której można zaobserwować całkowite ustanie ruchu drogowego, to wystarczy uzmysłwić sobie, że na obniżoną dyspozycję psychofizyczną kierowcy nakłada się dodatkowy czynnik w postaci znacząco ograniczonej widoczności i możliwe (zwłaszcza wczesną wiosną) nieoczekiwane zjawiska pogodowe, takie jak mgła, oblodzenie nawierzchni drogi, czy opady atmosferyczne. Ryzyko niebezpiecznego zdarzenia drogowego trudno zatem uznać za czysto hipotetyczne. Na ujemną wartość społeczną czynu negatywnie wpływają sposób i okoliczności popełnionego przestępstwa. Oskarżony zdawał sobie sprawę, że krótko przed podróżą wypił sporo alkoholu, a mimo to, kłótnia z dziewczyną stanowiła dla niego wystarczający powód, aby wsiąść za kierownicę i ruszyć do domu mieszczącego się w odległej miejscowości. Z pełną premedytacją podjął zatem ryzyko podróży w stanie nietrzeźwości i umyślnie złamał jedną z fundamentalnych zasad bezpieczeństwa na drodze. Takie podłoże przestępstwa tym czytelniej wskazuje na lekkomyślność oskarżonego, widoczną skłonność do ryzyka i kompletny brak wyobraźni – niezbędnej do odpowiedzialnego uczestnictwa w ruchu drogowym. Narzuca się wniosek, że właściwości te są następstwem młodego wieku oskarżonego i wciąż niewyrobitego dostatecznie poczucia odpowiedzialności. Nie ma powodów, aby w czymkolwiek usprawiedliwiać motyw i pobudki jego działania, bowiem do popełnienia przestępstwa nie skłoniła go żadna uzasadniona życiowo okoliczność. Przeciwnie, był to jego świadomy wybór. Stopień intoksykacji alkoholowej w chwili pierwszego pomiaru był bliski 1 ‰, a zatem znacząco odbiegał od wartości progowej wskazanej w art. 115 § 16 kk. Oskarżony nie powinien więc oczekiwać, że ominą go naturalne konsekwencje naruszenia dyspozycji art. 178a § 1 kk. K. D. należy zawczasu uzmysłwić wagę zasady trzeźwości i skorygować nawyki, których skutki w przyszłości mogłyby być tragiczne. Warto pamiętać, że oskarżony jest młodym kierowcą, a błąd jaki popełnił – kardynalny. Wypadkowa okoliczności podmiotowo-przedmiotowych nie uprawniała tym samym do wniosku, że czyn jakiego się dopuścił cechuje nieznaczna szkodliwość społeczna, co mogłoby skłaniać do rozważenia warunkowego umorzenia postępowania karnego, o które zabiegał oskarżony. Zdaniem Sądu, nie dość stanowcza reakcja na tego typu umyślne przestępstwo drogowe groziłaby utrwaleniem poczucia bezkarności i bagatelizowaniem konsekwencji prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości w przyszłości. Nieuzasadniona okolicznościami wyrozumiałość wobec nietrzeźwego, 20- letniego kierowcy nie zyskałaby również aprobaty społecznej, bowiem jak powszechnie wiadomo, rówieśnicy oskarżonego bywają sprawcami najbardziej dramatycznych w skutkach wypadków drogowych.

Równie wysoki jest stopień winy oskarżonego. Postępowanie karne nie dowiodło istnienia okoliczności, które obniżając z różnych przyczyn zdolność prawidłowego postrzegania rzeczywistości i kontrolowania własnych zachowań, mogłyby znacząco, w sposób usprawiedliwiony determinować istniejącą po stronie oskarżonego wolę popełnienia przestępstwa.

Potrzeba zapewnienia wyrokowi odpowiedniego oddziaływania prewencyjnego, a wymierzonej karze wychowawczego wpływu na młodocianego sprawcę przestępstwa zdecydowały zatem o wymierzeniu mu kary grzywny w liczbie 100 stawek dziennych o wartość jednej stawki ustalonej na poziomie 10 zł. Taki wymiar kary pieniężnej należycie odzwierciedla wagę czynu, a wartość jednej stawki dziennej uwzględnia status materialny i potencjał zarobkowy oskarżonego, który dopiero ukończył szkołę i nie ma jeszcze stałego zatrudnienia. Dysponuje jednak dobrym przygotowaniem zawodowym i nie ciąży na nim zobowiązania finansowe.

Z mocy art. 42 § 2 kk orzeczono obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 roku, zaliczając na jego poczet, stosownie do art. 63 § 4 kk okres zatrzymania prawa jazdy od 2 kwietnia 2017 r. W okresie tym oskarżony z pewnością dojrzeje życiowo i nabierze respektu dla reguł obowiązujących w ruchu drogowym. Efekt resocjalizacyjny wzmoże świadczenie pieniężne na rzecz FPPoPP w kwocie 5.000 zł, stanowiące kolejny, nieodzowny element rozstrzygnięcia.

Przy wymiarze kary na korzyść oskarżonego zaliczono uprzednią niekaralność, młody wiek i postawę prezentowaną w toku postępowania. Okolicznością obciążającą pozostawały trywialne powody, dla których oskarżony naruszył podstawową regułę bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Na koszty sądowe złożyły się wydatki związane z uzyskaniem karty karnej i ryczałtu za doręczenia zaś opłatę wymierzono zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 229, poz. 2272) w wysokości odpowiadającej 10 % wymierzonej grzywny.